

Do věčnosti zkamenělá návrší, zrádné slatiny a rozsáhlá vřesoviště, stejně jako dva sobě nepodobné domy se v polovině 19. století staly kulisami slavného románu Emily Brontëové Na Větrné hůrce.

Tragický příběh nenaplněné lásky a pomsty posluchače přenese do kopcovité oblasti v anglickém západním Yorkshiru. Právě tam totiž Emily Brontëovou uchvacovaly ony bouřlivé výšiny, jak zní také jeden z překladů anglického názvu románu.

Krajina nedaleko Bradfordu svou svíravostí naznačuje, kudy se musejí odebírat životy dvou zpočátku nevinných dětí, které si chvíli na lásku snad jen hrají, aby jejím poryvům nakonec podlehly.

Počasi na Větrné hůrce a nedaleké usedlosti Drozdově jako by určovalo záhubu, které podléhá nalezenec Heathcliff, zpupná Kateřina i její přítel a pozdější manžel Edgar Linton. Jiskra křivdy nakonec přeskočí i na potomky těchto zatracených.

EMILY BRONTËOVÁ (1818–1848) byla prostřední z literárně činných sester Brontëových. Za života publikovala z obav z tehdejších předsudků pod pseudonymem Ellis Bell.

Mládí strávila spolu se sestrami v internátní škole (tamější poměry inspirovaly starší sestru Charlotte k napsání románu Jana Eyrová), poté pracovala jako vychovatelka.

V roce 1846 sestry Charlotte, Emily a Anne vydaly pod mužskými pseudonymy společnou sbírku básní, ta však byla neúspěšná. Proto změnily žánr a začaly psát romány. Prvotina Emily Na Větrné hůrce vyšla v roce 1847 pod pseudonymem Ellis Bell, její přijetí však bylo rozpačité. O rok později, teprve třicetiletá, Emily zemřela na nachlazení. Za dva roky poté její sestra Charlotte vydala román Na Větrné hůrce znovu už pod pravým jménem a teprve toto vydání se setkal s velkým úspěchem.